

ODPIS 35

Protokół przesłuchania świadka

Warszawa, dnia 19 kwietnia 1947 r. Członek Okręgowej Komisji Badania Zbrodni Niemieckich w Warszawie Halina Werenko, działając na mocy art. 4 Dekretu z dnia 10.XI.1945 r. o Głównej i Okręgowych Komisjach Badania Zbrodni Niemieckich w Polsce (Dz.U.R.P.Nr.51,poz.293) przesłuchała niżej wymienionego w charakterze świadka bez przysięgi.

Po uprzedzeniu świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie oraz o treści art. 107 i 115 k.p.k.- poczem świadek zeznał co następuje:

Imię i nazwisko	Stanisław Łętowski
Imiona rodziców	Franciszek i Zofia z domu Gryffin
Data urodzenia	27.XI.1908 r. w Mińsku Litewskim
Wyznanie	ryzm.kat.
Miejsce zamieszkania	Warszawa, ul. Parkowa Nr. 19 m 12
Wykształcenie	średnie
Zawód	szef gabinetu Ministra Obrony Narodowej

W czasie okupacji niemieckiej należałem do Z.W.Z. następnie do A.K. pod pseudonimem "Mechanik". W czasie powstania warszawskiego 1944 r. znalazłem się w Śródmieściu. Od dnia 7 sierpnia 1944 r. objąłem dowództwo podobwo-
 Śródmieście-południe, aż do końca sierpnia 1944 r. Kiedy dowództwo przekazałem
 podpułkownikowi Sławborowi, a sam zostałem jego zastępcą. Śródmieście rozdzielone
 Al. Jerozolimskimi na część północną i południową stanowiło dwa zamknięte podobwo-
 dy, - Śródmieście południe i północ. Śródmieście południe składało się z szeregu
 odcinków, które się nazywały w/g kryptonimów dowódców, a więc odcinek Tapór (od
 Marszałkowskiej na Zachód), odcinek Sarna (Al. Jerozolimskie do ul. Hożej i część
 Książęcej), odcinek Litwin (od ul. Hożej wzdłuż Marszałkowskiej do Al. Szucha i
 Al. Stalina), odcinek Kryśka (Czerniaków). Na odcinku podobwo-
 zarejestrowanych żołnierzy A.K. wynosił około 9.000, uzbrojonych około 3.000.
 Z innych ugrupowań K.B. i P.A.1 około 600 ludzi i A.K. około 400 ludzi, podporząd-
 kowanych dowództwu A.K. Nieprzyjaciel miał w swoim ręku arterię dworzec Zachodni -
 Al. Jerozolimskie i most. Pozatem ugrupowania upła stały od strony politechniki
 i pola Mokotowskiego, gdzie Niemcy używali ozołgów, od strony Pl. Unii Lubelskiej,
 Al. Szucha i Belwederu i Ogrodu Botanicznego, skąd szły ataki najsilniejsze.
 Również atak upła szedł w kierunku odcięcia nas od Czerniakowa, gdzie bronił się
 mjr. Kryśka. Około 6 sierpnia 1944 r. osobiście widziałem na ul. 6-go Sierpnia
 grupę ludności cywilnej złożoną głównie z kobiet i młodzieży pędzoną przez Niemców
 przed czterema ozołgami, które nacierały w kierunku Pasty przy ul. Piusa, celem
 odbicia zamkniętych tam przez nas Niemców. Ludność cywilną udało się nam odbić.
 W drugiej połowie września 1944 r. zameldował mi dowódca odcinka Tapór, że dwóch
 naszych robotników (nazwisk nie pamiętam), którzy podjęli się zreperowania rozwa-
 lonych przez Niemców rur wodociagowych na między polu. Niemcy niespodziewanym
 natarciem wzięli robotników do niewoli, a następnie oblali benzyną i na oczach
 naszego odcinka żywcem spalili. W pierwszych dniach września 1944 r. Niemcy roz-
 poczęli systematycznie wypalanie domów, w których bronili się powstańcy, szczegól-
 nie w rejonie ul. Nowogrodzkiej. Od chwili wybuchu powstania Niemcy jako jeden ze
 sposobów tłumienia powstania przyjęli niszczenie wszelkich urządzeń użyteczności
 publicznej, co przede wszystkim było skierowane p-ko nie walczącej ludności cywil-
 nej. Tu mogę wymienić odcinanie wody, światła. Ilustracją metod takiej walki
 jest wyżej wspomniany fakt spalania żywcem robotników, którzy naprawiali rury
 wodociagowe. Na tym protokół zakończono i odczytano. *swobodo "robotników"*

/ Stanisław Łętowski /

Członek Okręgowej Komisji

Halina Werenko / *P.O. Sedzia HALINA WERENKO*

W. W. W. W.